

[Indenrigsministeren]

tamilsag, det vil sige, at man gik ud over det, der er dækning for i lovgivningen – om end her i et positivt øjemed.

Jeg vil gerne understrege meget klart, at så længe jeg sidder som minister på dette område, vil lovgivningen ikke blive bøjet hverken i positivt eller negativt øjemed. Derfor er der kun to muligheder tilbage, der kunne opfylde hr. Niels Anker Kofoeds ønsker: at vi laver en særlig lovgivning enten i form af en ændring af jugoslaverloven for at klare lige præcis denne her situation, eller at vi laver en generel, ny regel i udlændingeloven, der automatisk giver adgang for militærnægtere eller militærunddragere.

Hr. Niels Anker Kofoed siger, at han vil ikke have særlovgivning. Der er ingen tvivl om, at det er et ord, der er blevet belastet, men ikke desto mindre er den eneste måde at opfylde det ønske, der blev givet udtryk for både fra hr. Anker Jørgensen og fra hr. Niels Anker Kofoed, en særlig lovgivning, der er skræddersyet til præcis denne situation. Selv om man ikke bryder sig om udtrykket, ændrer det overhovedet ikke noget ved kendsgerningerne.

Hr. Niels Anker Kofoed sagde også, at det, der havde bragt Europa-Parlamentet ud af fatning – det var måske ikke helt det udtryk, der blev brugt, men havde gjort dem dybt chokerede – var, og jeg citerer: at den danske regering havde besluttet at udvise 400 serbiske militærnægtere.

Det har den danske regering aldrig nogen sinde besluttet. Der er truffet beslutning i Flygtningenævnet om, at tre ikke kunne få opholdstilladelse. Deraf har den ene og vedkommendes familie, i alt fem personer, efterfølgende fået humanitær opholdstilladelse.

Til det, at man kan gå så meget galt med hensyn til den måde, vores lovgivning er skruet sammen på, når det gælder udlændinge, at man kan blive vildt konsterneret over, at regeringen skulle have besluttet et eller andet, kan jeg kun sige, at hvis det virkelig var sådan, at den danske regering havde truffet den beslutning, så var der grund til at sende bud efter både politi og brandsprøjter og Europa-Parlament og alt muligt andet, for det ville klart være i strid med alle gældende regler. Så det, der vel i virkeligheden ligger i hr. Niels Anker Kofoeds holdning, er, at han ikke har tillid til Flygtningenævnet. Man vil ikke affinde sig

med den meget grundige behandling, der finder sted, men det, der så skulle til for at rette op på det, må altså ikke hedde en særlovgivning.

Fru Ebba Strange sagde, at det, som vi skal have, bare er en lille bitte ændring af en enkelt paragraf i jugoslaverloven. Det får det jo til at lyde meget enkelt. Når det ikke er så enkelt, er det blandt andet, fordi man – hvis man nu skal gå ind på fru Ebba Stranges tankegang – bliver nødt til at tage stilling til, om det kun skulle omfatte de serbere, der er i Danmark i dag, og som enten fra starten eller – som de fleste af dem – på et senere tidspunkt påberåber sig militærnægtelse som en af årsagerne til at søge asyl. Skal det kun være dem, det drejer sig om? Eller skulle det også dreje sig om de serbere, der måtte komme senere? Jeg synes i hvert fald, at det er et spørgsmål, det er nødvendigt at overveje, hvis man skulle gå ind på den tankegang.

Så vil fru Ebba Strange uden tvivl sige: Nå ja, men der er jo visumpligt over for Serbien, så der kommer vel ikke nogen. Men hvis man lavede en ændring af jugoslaverloven, altså en særparagraf til de serbiske militærnægtere, er jeg ikke et øjeblik i tvivl om, at der meget hurtigt fra Sverige ville komme et større antal serbiske militærnægtere. Der har man nemlig truffet beslutningen. I øjeblikket sender de imellem 400 og 500 serbere tilbage om ugen. Mon ikke der ville være et meget stort antal af dem, der dukkede op i Danmark via den meget lette adgang, der er imellem de to lande?

Om man kan også stille sig spørgsmålet: Hvad med folk, der i øvrigt kommer fra andre lande og påberåber sig noget tilsvarende, men som er serbere, fordi de nu engang er født dér? Dette blot et par eksempler, fordi jeg gerne vil illustrere, at det altså ikke er så enkelt som det dér med en lille bitte bitte paragraf.

Derudover tror jeg også, at vi narrer os selv, hvis vi tror, at det, at vi lavede en lille bitte paragrafændring her, ikke også vil få afsmitende virkning næste gang og næste gang igen, der opstår nogle, jeg vil ikke sige tilsvarende situationer, lad mig så kalde det sammenlignelige situationer. Vi skal se i øjnene, at det, vi ville gøre nu, hvis vi skulle følge opfordringen fra SF, ville være, at vi introducerede til efterfølgelse senere – om end så også ved særlige lovgivninger – det nye princip i dansk udlæn-